

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Συνειδητά έχω επιλέξει τον τελευταίο καιρό να μην διαβάζω σειρές βιβλίων,πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Μία εξ αυτών αφορά τα βιβλία με τις περιπέτειες των μελών της λέσχης φόνων της Πέμπτης,από το ομώνυμο βιβλίο του συγγραφέα Richard Osman. Βλέπετε,είχαν να μου προσφέρουν κάτι το διαφορετικό μέσα στα τόσα αστυνομικά μυθιστορήματα που διαβάζω. Ίσως να οφείλεται στο πόσο ακμαία είναι τα πρόσωπα που πρωταγωνιστούν,αν και διανύουν την τρίτη ηλικία. Έχουν μία ζωντάνια κι ευστροφία καί βαθύτερη ανάγκη να είναι ενεργοί/ες αψηφώντας τις όποιες δυσκολίες συνεπάγεται η ηλικία τους. Κι αφού τους/τις είχα λατρέψει από την πρώτη μας κιόλας γνωριμία,δεν

γινόταν να μην συνεχίσω καί με το επόμενο βιβλίο της σειράς,με τίτλο "Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ",που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Ένα από τα στοιχεία,που με έκαναν εξ αρχής να εστιάσω την προσοχή μου πάνω στα εν λόγω βιβλία,είναι η επιλογή των τίτλων από μεριάς του συγγραφέα. Ξέρετε πως πάντα επιμένω σε αυτούς,καθώς θεωρώ πως μπορεί να είναι πιο σημαντικοί απ'όσο νομίζουμε. Ειδικά ο συγκεκριμένος τίτλος με προβλημάτισε καί με ιντρίγκαρε για να δω αν επρόκειτο για κάποιο πρόσωπο μέσα στην υπόθεση,ή,για το αν ήταν ένα κωδικοποιημένο μήνυμα που μπορεί να υπονοούσε κάτι άλλο. Το "κυνήγι" του χαμένου θησαυρού,εν προκειμένω η λύση του μυστηρίου,είχε ήδη αρχίσει καί εγώ πήρα την θέση μου παρέα με τα λοιπά πρόσωπα της ιστορίας. Άραγε,πού θα έμπλεκαν πάλι τα μέλη αυτής της ιδιαίτερης λέσχης;

"Για την Ελίζαμπεθ, την Τζόις, τον Ρον και τον Ιμπράϊμ –τα μέλη της Λέσχης Φόνων της Πέμπτης– ο ενθουσιασμός από τον πρόσφατο θρίαμβό τους δεν έχει ακόμη καταλαγιάσει. Πλέον επιθυμούν να χαλαρώσουν στο γαλήνιο περιβάλλον του Κούπερς Τσέις, του οικισμού ευγηρίας όπου διαμένουν. Αλλά πού τέτοια τύχη! Ένας απρόσμενος επισκέπτης –ένας παλιός φίλος της Ελίζαμπεθ, που μπορεί όμως να είναι και κάτι περισσότερο από φίλος– φτάνει εκλιπαρώντας για βοήθεια. Κατηγορείται ότι έκλεψε διαμάντια αξίας εκατομμυρίων λιρών από τους λάθος ανθρώπους και προσπαθεί απεγνωσμένα να διαφύγει. Κι ύστερα, καθώς η νύχτα διαδέχεται τη μέρα, ανακαλύπτεται ένα πτώμα. Μόνο που δε θα είναι το τελευταίο. Η Ελίζαμπεθ, η Τζόις, ο Ρον και ο Ιμπράϊμ έρχονται αντιμέτωποι με έναν αδίστακτο δολοφόνο που δε θα είχε κανέναν ενδιασμό να βγάλει από τη μέση τέσσερις υπερήλικες. Θα καταφέρουν άραγε να ανακαλύψουν εγκαίρως την ταυτότητά του; Και, επίσης, πού βρίσκονται τα διαμάντια; Μην κάνετε το λάθος να υποτιμήσετε τη Λέσχη Φόνων της Πέμπτης." (Περίληψη οπισθοφύλλου)

Διαβάζοντας καί συγκρίνοντας τα δύο βιβλία,η αλήθεια είναι πως βρήκα κάμποσα κοινά,αλλά καί διαφορές που με ικανοποίησαν σε μεγάλο βαθμό. Αρχικά,συμπάθησα όλους ανεξαιρέτως τους χαρακτήρες (ακόμη κι εκείνους/ες που ήταν από την μεριά των κακών). Κι αν το καλοσκεφτώ,αυτό είναι κάτι που μου συμβαίνει σπάνια,οπότε πιάνεται ως ένα επιπλέον θετικό της ιστορίας. Έπειτα,ο συγγραφέας μας βάζει μέσα στο κλίμα της υπόθεσης,σαν να μην έχει περάσει μία μέρα. Αλλά καί πάλι είναι σαν να τους/τις συναντάμε για πρώτη φορά. Όλα τα πρόσωπα που αγαπήσαμε στο πρώτο βιβλίο δηλώνουν το "παρών",μόνο που εδώ έχουμε την πρώτη διαφορά. Η αφήγηση καί η πλοκή γίνεται πιο γρήγορη καί μεστή. Δεν έχουμε πλατιασμούς καί το χιούμορ παίρνει τον χρόνο καί την θέση

που του αναλογεί. Ακόμη και οι αφηγήσεις της Τζόις είναι πιο συνοπτικές και καθόλου κουραστικές, κάτι το οποίο αποτελεί τη δεύτερη διαφορά. Η εναλλαγή δε σε πρωτοπρόσωπη και τριτοπρόσωπη αφήγηση μας βοηθά να έχουμε ένα ευνόητο και ευκολοδιάβαστο βιβλίο. Για μένα, η τρίτη και κυριότερη διαφορά αφορά τον τρόπο με τον οποίο επιλέγει ο συγγραφέας να δώσει τον επίλογο της υπόθεσης και την λύση αυτής. Κι αν αναρωτιέστε για το αν μαθαίνουμε ποιος είναι τελικά ο άνδρας που πέθανε δυο φορές, δεν έχετε παρά να διαβάσετε το βιβλίο. Εγώ ανυπομονώ για το επόμενο!